

[Indenrigs- og boligministeren.]

støttelovforslag, betyder dette dog ikke, at man kan se bort fra den nære sammenhæng mellem de to lovgivningsområder. Jeg håber derfor, at det lovforslag, som jeg her i dag fremsætter, efter første behandling vil blive henvist til samme udvalg, som i øjeblikket behandler forslag til lov om ændringer i lov om leje, således at problemerne kan få den sammenfattende behandling, der efter min mening er nødvendig.

Lovforslaget bygger på de regler om støtte til byggeriet, som var optaget i forslag til lov om boligforholdene. Herudover er optaget de bestemmelser, som blev gennemført ved loven af 6. oktober 1954, og yderligere er der foretaget mindre rettelser i forhold til majforslaget og loven af 6. oktober.

Lovforslaget forudsætter, at byggestøtte-lovgivningen kommer til at gælde i endnu en 8-årig periode, således at der skabes mulighed for en rationel tilrettelæggelse af byggeriet på længere sigt. Man kan ikke fortsat byde vore bygherrer, arkitekter og andre interesserede i byggeriet, at de skal leve i usikkerhed med hensyn til finansieringsmulighederne for de projekter, de påbegynder.

Principperne for statens finansiering af byggeriet er ikke ændret, idet statslån i hovedsagen fortsat ydes som kontante lån udmålt på grundlag af anskaffelsessummen. Reglerne om, at statslån ydes til markedsrente, og om, at der indrømmes m²-tilskud til byggeriet, er naturligvis også bibeholdt.

I loven af 6. oktober 1954 er m²-tilskud for det sociale byggeri og for parcelbyggeriet for mindrebemidlede fastsat til 14 kr. og for det private byggeri til 10 kr. Disse beløb blev beregnet som differencen mellem markedsydelsen og den ydelse, der under rentelepelsesordningen blev erlagt for lån til billigt og veltilrettelagt etagebyggeri. Tallene er gennemsnitlige for hele landet, og der er således i loven af 6. oktober 1954 ingen graduering af m²-tilskuddene mellem forskellige områder i landet.

Som følge af forskelle i grundpriserne og arbejdslønningerne kan der konstateres forskelle i anskaffelsessummerne forskellige steder i landet og dermed i lejeniveauet; dette kunne tale for en vis graduering af statens driftstilskud. Under hensyn hertil,

og da jeg iøvrigt har forstået under forhandlingerne i det folketingsudvalg, der var nedsat til at behandle forslagene om forlængelse af leje- og byggestøttelovene, at man fra flere sider er interesseret i en graduering af m²-tilskuddene, er der i lovforslagets § 10 fastsat en graduering mellem de forskellige områder i landet af m²-tilskuddene, således at de 14 kr. og 10 kr., som i dag gælder for hele landet, fortsat skal gælde i købstæderne og de bymæssige bebyggelser udenfor hovedstadsområdet, medens der i hovedstadsområdet foreslås indført en forhøjelse på 2 kr. og i landkommunerne en nedsættelse med det samme beløb.

m²-tilskuddene er herefter for det sociale byggeri og parcelbyggeriet for mindrebemidlede i hovedstadsområdet 16 kr., i købstæderne og bymæssige bebyggelser 14 kr. og i landdistrikterne 12 kr. De tilsvarende tal for det private byggeri er 12 kr., 10 kr. og 8 kr.

Forhøjelsen i hovedstadsområdet foreslås også tillagt det byggeri, der har fået eller får lån efter loven af 6. oktober 1954, hvorimod man naturligvis ikke i en ny lov kan nedsætte m²-tilskuddet i landkommunerne med tilbagevirkende kraft.

m²-tilskuddet er som nævnt beregnet for etagebyggeri. Da parcelbyggeriet er noget dyrere end etagebyggeri, hvis standarden er den samme, har nogen husleje-forhøjelse for parcelbyggeriet ikke kunnet undgås. Det er dog efter de nye regler fortsat muligt at bygge et beskedent parcelhus uden væsentlig udgiftsforøgelse, og for børnerige parcelhusejere betyder de nye regler afgjort en forbedring.

Et andet spørgsmål, som der kan være grund til at se på endnu en gang, er amtskatternes indfyldelse på huslejen. Under rentelepelsesordningen, der var gældende til 1. oktober 1954, kunne vi i et vist omfang modvirke den leje-forhøjelse, som de amtskommunale skatter medførte udenfor købstæderne, ved at fritage byggeriet for at optage hypotekforeningslån, men i dag foreligger denne mulighed ikke, og da m²-tilskuddene er fælles for købstæder og bymæssige bebyggelser — og dette gælder forøvrigt også København og dens omegnskommuner — bliver lejen mange steder i amtskommunerne noget højere end i de tilstø-